

Čeho se obávám v praxi

Když jsem se zamýšlela nad otázkou, čeho se bojím ve své praxi, napadlo mě spoustu dalších otázek, pochybností a obav. Kdybych tuto práci psala na téma, čeho se ve své budoucí praxi nebojím, asi by byla mnohem kratší a stručnější. Takže pěkně od začátku.

Jsem ve třetím ročníku, pomalu dokončuji preklinickou fázi výuky, po které by měl být člověk plný vědomostí, kterých dosáhl memorováním a o aplikaci těchto vědomostí zatím nemá pražádnou představu. K aplikaci vědomostí a „načichnutí“ ke klinice by měly sloužit následující tři klinické ročníky. I přesto si nedokážu představit, že by mě tyto ročníky připravily na budoucí povolání lékaře. Udělají ze mě absolventa nabytého teoretickými vědomostmi, který ještě pár dalších let nebude schopen samostatně jednat a rozhodovat a za kterého bude mít určitou měrou ještě nějakou dobu zodpovědnost a kontrolu někdo jiný, zkušenější a zběhlejší. A i přesto si myslím, že ve své nevědomosti a nedostatečné připravenosti se dopustím nějaké chyby. Jsou chyby malé, které nikoho neohrozí, nebo větší, která bohužel můžou mít v tomto oboru fatální následky. Což také mimo jiné závisí na specializaci, kterou si člověk vybere. V každém lékařském oboru je určité riziko, někdy se týká ohrožení života, někdy ne. Ale i chyba, která se bezprostředně netýká ohrožení lidského života může mít dalekosáhlé následky, ať už jde o postižení smyslová, jako je hluchota a slepota, nebo o snížení kvality života. Volba specializace by podle mého názoru neměla záviset na možných rizicích, který onen konkrétní obor přináší, ale také nedokážu určit, na čem by záviset měla. Je těžké si vybrat oblast, která bude člověka bavit a naplňovat, a ve kterém mu nebude hrozit burn out syndrom. Této volby se obávám, mám pár svých kandidátů, ale stále nedokážu říci, zda mě budou bavit ještě dalších 40 let. Pevně ale věřím, že klinické stáže v následujících ročnících mi jednotlivé obory ukáží, jak jejich negativa, tak jejich pozitiva a volbu a rozhodnutí mi ulehčí.

S čímž souvisí moje další obava, že pokud si konkrétní specializaci vyberu, tak v daném oboru nemusím najít práci. Není žádnou novinkou, že jsou obory od studentů „preferovanější“, čili, je o ně ze stran studentů větší zájem než o obory jiné, které nadbytkem lékařů neoplývají.

Jedna z posledních obav, o které bych se tu ráda zmínila je pracovní vytížení. Zřejmě nebudu první, ani poslední, kdo tuto obavu vyslovil, zejména jako žena. Jsem člověk, který se chce stát výborným a špičkovým lékařem ve svém oboru, což se může do jisté míry rozporovat s přáním mít rodinu. Často slýchávám odpověď typu: „Ale vždycky se to dá nějak udělat, podívej se, co je doktorek s dětma.“. Což ono samozřejmě dá, otázka je, jestli je pro mě „nějak“ dostatečné. Přerušení kariéry na tři roky, popřípadě více není nepatrné a na druhou stranu, odložit roční dítě chůvě taky neshledávám jako příliš šťastným řešením. V tomto případě je ještě dost o čem přemýšlet.

Možná po přečtení tohoto textu vypadám jako pesimista, ale i přes všechna tyto úskalí věřím, že jsem si vysokou školu vybrala správně a moje budoucí povolání lékaře je to nejúžasnější povolání, které můžu vykonávat. A právě, že ho chci vykonávat dobře a zodpovědně. Záměrně jsem se zde vyhnula i otázce peněz, kterou si nechávám na konec a která trápí mnoho budoucích lékařů a jistě i mnoho lékařů již pracujících. Samozřejmě, že je skvělé, když má člověk z čeho zaplatit nájem a jídlo, (s čímž si myslím, že mnoho lékařů problém nemá) ale i sebelépe placená práce, když člověka nebaví a bere ji pouze jako práci, kde si odsedí s nepříjemným výrazem svoje hodiny a jde domů, nemá smysl. Jsem názoru, že lékařem se má člověk stávat z přesvědčení, ze zájmu, nikoliv z důvodů potenciálně vysokého výdělku.